

Inleiding

Zondag 15 mei 2016, Stamford Bridge Londen. De laatste wedstrijd van het seizoen van Leicester City is al enige tijd voorbij. Het veld ligt er verlaten bij. Het enige geluid is het geklepper van een zitplaats die hier en daar terug omhoog springt, terwijl een personeelslid van Chelsea zijn ronde doet en afval opraaft.

De perstribune is leeg. De andere journalisten zitten binnen, koortsachtig bezig hun deadlines te halen of ze zijn al naar station Fulham Broadway om de trein te pakken. Ik zit vrijwel in mijn eentje op de perstribune. Ik heb net op verzenden gedrukt voor mijn laatste verslag van het seizoen. Ik adem nog eens diep in, kijk uit over het veld en denk na hoe fantastisch, bijna ongelooflijk, het seizoen is geweest.

Dit is voor mij de eerste keer dat ik werkelijk stilsta bij datgene waar ik het afgelopen jaar getuige van ben geweest. Ik heb van dichtbij elke stap van de Foxes op hun weg gevolgd, vanaf het ongelooflijke gevecht om lijfsbehoud in de Premier League in het vorige seizoen en hun verbazingwekkende transformatie tot titelkandidaat en uiteindelijk het kampioenschap van Engeland. Het was als een wervelwind.

Vanaf de euforie toen City zeven van hun laatste negen wedstrijden won om een achterstand van zeven punten ongedaan te maken en in de Premier League te blijven, tot de teleurstelling en onaangename verrassing toen voetbaltrainer Nigel Pearson werd ontslagen, nadat zijn relatie met de clubeigenaren was verzuurd: ik was erbij.

Vanaf de gemengde reacties op de aanstelling van Claudio Ranieri en het verdriet om het vertrek van sterspeler Esteban Cambiasso, tot de verrassende maar ook aangename start van

Het verhaal van Leicester City

het seizoen: ik keek toe en registreerde elke trap en elke reactie voor de *Leicester Mercury*.

Vervolgens, toen het seizoen vorderde en City langzaam maar zeker steeds dichterbij het schrijven van geschiedenis kwam, iets waarvan bijna iedereen zou hebben gezegd dat het onmogelijk was, keek ik vol verbazing, maar ook vol genoegen, toe. Zelfs nu, op Stamford Bridge, de thuisbasis van de onttroonde titelhouders die net City, de nieuwe kampioen van Engeland, hartelijk welkom hebben geheten, is het moeilijk helemaal te bevatten waarvan ik getuige ben geweest. Hoe was dit ooit mogelijk?

De bookmakers hadden een inzet van 5000 tegen 1 gegeven als u erop had gegokt dat City haar allereerste titel ooit zou behalen, ongeveer vergelijkbaar met de kans Elvis Presley tegen het lijf te lopen. De waarschijnlijkheid dat zij kampioen zouden worden, was volgens de berekeningen van de bookmakers 0,02 procent. Dit zou op geen enkele manier mogelijk moeten zijn geweest.

Ranieri was een ervaren voetbaltrainer die vroeger een aantal van de grootste voetbalclubs in Europa heeft geleid, maar die nooit eerder een landstitel heeft gewonnen. Voordat hij bij Leicester werd aangesteld, was hij ontslagen nadat het Griekse nationale elftal onder zijn bewind een rampzalige periode had meegemaakt. Ze verloren zelfs van de Faeröer eilanden. De selectie van City bestond voornamelijk uit spelers die door andere clubs waren afgewezen of terzijde geschoven, en spelers die andere clubs niet wilden hebben of niet waardeerden. Ze werden de *Misfits* genoemd, de buitenbeentjes.

Leicester City heeft natuurlijk ook niet bepaald een geschiedenis afgeladen met trofeeën. Gedurende haar 132-jarige bestaan heeft de club nooit de landstitel of de FA Cup gewonnen. Er waren wel enige successen: City heeft driemaal de League Cup gewonnen en vier keer in de finale van de FA Cup gestaan. En er waren een aantal bijzondere momenten, maar dat waren hoofdzakelijk gewonnen finales op Wembley voor de play-offs om te promoveren.

Inleiding

Teams als Leicester City horen de gevestigde elite van de Premier League niet te trotseren. Manchester United, Manchester City, Arsenal en Chelsea hebben vanaf het begin van het moderne voetbaltijdperk de strijd om de titel bijna volledig gedomineerd. Slechts één ander team, Blackburn Rovers, wist de titel te winnen sinds de oprichting van de Premier League in 1992.

Ik moet bekennen dat, zelfs toen de ongelofelijke gebeurtenissen van het seizoen zich voor mijn ogen ontvouwd en City elke week weer won, ik niet had gedacht dat ze de titel konden pakken. Voetbal zit in mijn bloed. Voetbal spelen en kijken is alles wat ik altijd heb willen doen, maar ik was zo geprogrammeerd dat ik geloofde dat het spel gespeend was van elke romantiek. Ik had me vergist. Pas toen de Foxes in februari bij Manchester City wonnen kreeg ik het gevoel dat het kon gebeuren, dat Leicester een gooi naar de titel kon doen.

Nu pas, terwijl ik op Stamford Bridge om me heen kijk, begin ik te begrijpen wat er zich heeft afgespeeld. Leicester City heeft de Premier League gewonnen met een gigantische marge van 10 punten. Ze hebben iedereen verpletterd. Dé degradatiekandidaat in augustus, nog voor er ook maar één bal was afgetrapt, heeft de grootste aardschok in de sportgeschiedenis veroorzaakt.

Dit moet wel het meest verbazingwekkende sportverhaal over een underdog ooit zijn. De Premier League zal nooit meer dezelfde zijn.

Zomer 2015

Een zomer vol ongenoegen

Eind maart 2015 kwam Leicester City 7 punten tekort voor een veilige plek en stonden ze onderaan in de Premier League, waar ze de afgelopen vier maanden hadden doorgebracht. De ploeg van Nigel Pearson werd door iedereen afgeschreven als zo goed als gedegradeerd. Zelfs Nigel Pearson dacht, met nog negen wedstrijden te gaan, dat de taak domweg te moeilijk was. Maar na een van de meest dramatische transformaties in de geschiedenis van het Engelse voetbal, wist City zich zelfs één wedstrijd voor het einde veilig te stellen.

Er waren verschillende factoren die bijdroegen aan hun herstel, waaronder de groeiende invloed van de gehuurde Robert Huth en de omschakeling door Pearson naar een systeem met drie centrale verdedigers en aanvallende vleugelverdedigers. De komst van Marc Albrighton, die langer in de kou had gestaan dan Robert Falcon Scott op de Zuidpool, bracht het team wat broodnodige energie, terwijl Jamie Vardy een kans in het elftal kreeg en bij vlagen de vorm liet zien waarmee hij in 2015/16 de Premier League zo veel vreugde zou bezorgen.

En in het hart van het team stond Esteban Cambiasso, de gelukbrengende middenvelder, de meest onderscheiden speler in de Argentijnse voetbalhistorie en aanbeden door elke City-supporter. Voor het eerst sinds Roberto Mancini hadden de Foxes een gerenommeerde, internationaal erkende speler binnen in hun gelederen. De City-supporters konden het grootste deel van het seizoen niet geloven dat een speler met zo'n staat van dienst ervoor had gekozen om City te helpen bij haar wanhopige strijd tegen degradatie. Als er zorgen waren dat hij het enkel had gedaan om nog een laatste keer goed te verdie-

nen, werden die weggenomen door de reeks voortreffelijke prestaties.

Cambassio bracht de bal aan het rollen waardoor City ternauwernood de dans ontsprong, toen hij op 4 april 2015 het eerste doelpunt scoorde in de 2-1 overwinning op West Ham United in het King Power Stadium. De laat ingebrachte en clubtrouwe Andy King scoorde een aangrijpend beslissend doelpunt. Een week later maakte Vardy bij West Bromwich Albion in de laatste minuut de winnende treffer en City begon erin te geloven en aan stootkracht te winnen. Invaller King zorgde voor de derde overwinning op rij toen hij laat scoorde en thuis de genadeslag gaf aan Swansea City. Vervolgens was Vardy opnieuw de vedette in een cruciale uitoverwinning bij rivaal Burnley, een mededegradatiekandidaat. Van deze nederlaag zouden de Clarinets niet meer herstellen.

Hierop volgde de thuisnederlaag tegen de latere kampioen Chelsea. Elke bezorgdheid dat dit opnieuw tot een ineenstorting zou leiden werd meteen de kop ingedrukt toen Newcastle United en Southampton in stijl opzij werden gezet. Dit leidde tot een cruciale uitwedstrijd met Southampton in het Stadium of Light, een ploeg die een iets minder opzienbarend maar even effectief gevecht tegen degradatie leverde.

De wedstrijd kon meteen vergeten worden maar het resultaat, een 0-0 gelijkspel, was genoeg voor City om nog voor ten minste één seizoen bij de voetbalelite van de Premier League te mogen horen. Wat zich afspeelde toen het laatste fluitsignaal klonk, zal de City-supporters – die slechts hadden durven dromen dat wat ze aanschouwd hadden ook echt zou gebeuren – nog lang bijblijven.

Pearson werd alom geprezen in het Engelse voetbal voor het uitdenken van zo'n buitengewone prestatie. Die mening werd echter niet gedeeld door leden van de media tijdens de tweede helft van het seizoen dat tegenslagen kende en door opstootjes

langs de lijn werd verstoord; eerst met een supporter en daarna met James MacArthur, een middenvelder van Crystal Palace. Er volgde een zogenaamd ontslag van Pearson door de clubeigenaren en meer gebakkelei met journalisten. Het meest opmerkelijke is de manier waarop Baker van het persbureau Wardles door hem als ‘struisvogel’ werd genoemd, toen de journalist hem vroeg wat hij bedoelde met de uitspraak dat zijn team de nodige kritieken had gekregen.

Pearson is een ingewikkelde persoonlijkheid. Hij is nors, gebiedend en komt bij tijd en wijle intimiderend over. Zijn publiek imago was dat van een sergeant-majoor die dwazen slecht kan uitstaan en die snel aangebrand reageerde als hem een vraag werd gesteld die hij als onzinnig beschouwde. Hij kan dit allemaal op elk moment van de dag zijn. Gedurende de vier en een halve seizoenen die ik heb verslagen toen Leicester onder zijn bewind stond, heb ik echter ook zijn andere kant meegemaakt, een kant die buiten het zicht viel van het leiden van een club ter grootte van City met de bijbehorende verwachtingslast.

Toen ik voor het eerst verslag deed van City, was hij soms onmogelijk in de omgang. Hij kon met één kort antwoord de persconferentie beëindigen. Ik moest leren, en soms ging dat niet van een leien dakje, hoe hem te benaderen. Zo had hij een algemeen, diepgeworteld wantrouwen ten opzichte van de media en was hij altijd op zijn hoede voor vragen waarvan hij dacht dat er een verborgen agenda in school. Je moest niet proberen Pearson woorden in de mond te leggen of suggestieve vragen te stellen. Dat was pure dwaasheid. Als je een vraag begon met: ‘Nigel, zou je zeggen dat...’ dan wist je dat je meteen werd afgewimpeld met: ‘Jouw woorden, jouw mening.’ Ik heb geleerd mijn vragen kort, scherp en doelgericht te houden. Draai er niet omheen. Als er een vraag gesteld móést worden, hoe onappetijtelijk die ook was, en Pearson wist dat die eraan zat te komen, moest je die gewoon stellen. Hij zou respect verliezen voor jou als journalist als je dat niet deed.

Het verhaal van Leicester City

Na verloop van tijd kon ik voorspellen hoe hij de persconferenties na afloop van de wedstrijd aan zou pakken. Als City had gewonnen, gaf hij ontspannen en nuchter antwoord op de vragen. Hij kwam vaak nors over. Maar als City had verloren of het niet mee zat, zette hij zijn charme in die hij wel degelijk had om de situatie om te buigen. Hij leek zich bij de media nooit volledig op zijn gemak te voelen. Het was alsof ze hem irriteerden en hij heel goed zonder hen zou kunnen. Toch wist hij me eens aardig te verrassen toen hij tijdens het seizoen van de Spectaculaire Ontsnapping van City verklaarde dat hij ervan genoot met de media te praten. Op dat moment ging het niet meer alleen om Leicesters' Ian Stringer van BBC Radio en ik aan een tafel op het trainingscomplex. Het spotlicht van de media van de Premier League scheen nu op de mediasuite van het King Power Stadium, die was heringericht voor de nationale persmeute. De persconferenties voorafgaand aan de wedstrijd duurden soms wel 50 minuten en hij zou op elke vraag een gedetailleerd antwoord van meerdere minuten geven. Hij was echter nog steeds niet genegen de journalisten de kernachtige uitspraken te geven waar ze zo naar verlangden.

Velen dachten dat Pearson niet wist hoe hij de media moest bespelen of dat hij zich gewoon niet interesseerde in het spel van de media. Dat laatste was dichterbij de waarheid.

Eén manier waarop hij gebruik maakte van de media, was door binnen zijn ploeg een belegeringsmentaliteit op te wekken door het gevoel aan te wakkeren dat de media hen moesten hebben. Hij haalde het beste uit zijn spelers als hij ze op het trainingsveld van al het andere wist af te zonderen, zodat ze afgeschermd waren van zichtbare negatieve zaken, hetzij in de media, hetzij vanuit de wereld.

Tegen het eind van zijn laatste seizoen maakte hij bij meerdere gelegenheden een opmerking over de negatieve houding van de media naar zijn spelers toe. Dit verbaasde veel van de vaste bezoekers aan zijn persconferenties, aangezien ze de spelers gere-

geld prezen voor hun prestaties. Veel schrijvende redacteuren en verslaggevers, waaronder ikzelf, hadden herhaaldelijk aangegeven dat de ploeg van Pearson het in zich had een team te worden dat in de Premier League punten zou pakken. In geen enkele wedstrijd waren ze kansloos. Maar de kortstondige defensieve missers die ze maakten, werden herhaaldelijk afgestraft. Het was duidelijk dat ze er honderd procent voor gingen en vochten voor hun voetbaltrainer en de club, maar dat ze erachter kwamen hoe wreed de Premier League kan zijn.

Ik heb hem nooit gevraagd naar de negatieve houding van de media die hij had benoemd, Ian Baker wel. Dit leidde tot de nu beroemde ‘struisvogel’-tirade. Pearson wist dat hij te ver was gegaan en bood de volgende dag aan Baker zijn excuses aan. Maar dergelijke incidenten en de daaruit voortkomende media-belangstelling zouden het niet goed doen bij de eigenaren van City. Hetzelfde gold voor de drie jonge spelers van City, onder wie de zoon van Pearson, die tijdens een tour in Thailand aan het eind van het seizoen werden ontslagen vanwege wangedrag buiten het veld. De eigenaren zijn erg trots op hun erfgoed en hun reputatie is zeer belangrijk voor hen, vooral omdat ze nauwe banden onderhouden met de koning van Thailand. Hun relatie met City en het feit dat ze een club bezitten in de Premier League, de meest bekeken en populairste competitie in Thailand, heeft hun een hogere publieke status gegeven. Maar dit bracht hun geloofwaardigheid en imago een bittere slag toe. Ze moesten hierop reageren, hoewel niemand had verwacht dat dit tot het vertrek van Pearson zou leiden.

De laatste keer dat ik met Pearson sprak als manager van City was aan het eind van het seizoen vlak voor het clubdiner met de prijsuitreikingen. Ik ontmoette hem in zijn kantoor in het stadion, een grote kamer die spaarzaam was ingericht met grote, zwarte sofa’s in vierkanten opgesteld, waardoor ze veel weghad van een luxe wachtruimte op een vliegveld. Ik kreeg het gevoel

dat Pearson niet zo heel veel tijd in deze kamer doorbracht. Hier ontving hij na de wedstrijd de voetbaltrainers van de tegenpartij met hun staf. Bij deze gelegenheid was het de ontmoetingsplek voor mijn laatste interview met Pearson, voordat het team naar Thailand vloog.

Hij sprak over zijn optimisme over de toekomst, het ontwikkelen van zijn plannen en de solide basis die er nu lag, waarop de club zich verder kon ontwikkelen. Hij had het ook over zijn eigen publieke imago, zijn afkeer om als beroemdheid te worden afgeschilderd en hoe hij in de toekomst in bepaalde situaties de zaken anders zou aanpakken; maar in de basis hield hij vol dat hij niet wilde veranderen.

Hij hield zich aan zijn woord.

Pearsons ontslag kwam op 30 juni en het nieuws sloeg in als een bom. Het was twee weken na het ontslag van de drie jonge professionals. Een week later zou City beginnen aan de eerste training van de voorcompetitie. Het eerste vage vermoeden van wat er laat die zondagavond zou gebeuren, kwam toen de bookmakers de inzet op het ontslag van Pearson drastisch verlaagden, een duidelijke aanwijzing dat er iets stond te gebeuren. Iemand die ervan afwist moest een enorm bedrag op het ontslag van Pearson hebben gezet om nog even snel een flinke slag te slaan voordat het nieuws bekend werd; of iemand had het nieuws gelekt. Tijdens de daaropvolgende weken zouden de bookmakers een belangrijke rol spelen bij de opmerkelijke wendingen van de zoektocht naar een vervanger voor Pearson. Niettemin zorgde de verandering van de inzet voor grote opwindning bij de media en het duurde niet lang voordat de club bevestigde dat Pearson ontslagen was.

Er waren niet veel City-supporters die blij waren met het nieuws, hoewel een kleine groep supporters geen fan van hem was vanwege de manier waarop hij soms in het openbaar overkwam. De spelers stonden op het punt terug te keren naar een vol trainingsschema en

City was al begonnen met de voorbereidingen voor het nieuwe seizoen. Pearson had ook al zijn eerste aankoop van de zomer gedaan: Christian Fuchs, de aanvoerder van Oostenrijk, die FC Schalke 04 transfervrij had verlaten en zei dat het gesprek met Pearson hem ervan had overtuigd naar het King Power Stadium te komen. Pearson had ook £3 miljoen uitgegeven om Huth permanent vast te leggen, een transactie die voor de City-supporters absolute noodzaak was, en £7 miljoen voor de Japanse spits Shinji Okazaki, die overkwam van de Bundesliga-ploeg FSV Mainz 05, een aankoop waar ze lang mee bezig waren geweest. Deze vroege aankopen hadden een gevoel van optimisme bij de supporters aangewakkerd, maar voerde onzekerheid de boventoon: welke kant zou City nu op gaan? Er heerste de angst, niet alleen bij de City-supporters, dat de fundering die er het afgelopen drie en een halve seizoen gelegd was, zou worden verwoest en dat de onder Pearson geboekte vooruitgang zou stokken.

City-supporters hadden het al eerder meegemaakt toen Pearson in 2010 naar Hull City mocht vertrekken. Paulo Sousa, als speler tweemaal winnaar van de European Cup, nam het roer over en werd na een rampzalig verlopen reeks van negen wedstrijden vervangen door Sven-Göran Eriksson, voormalig voetbaltrainer van Engeland. Nadat Eriksson miljoenen had uitgegeven aan een dozijn nieuwe aankopen, werd hij in het seizoen 2011/12 al na 13 wedstrijden de laan uit gestuurd. Nu heerste er de angst voor een nieuw scenario van pieken gevolgd door diepe dalen.

***

Leicester Mercury blog, 8 juli 2015

Het leven na Pearson

In een verklaring na het schokkende ontslag van Nigel Pearson doen de eigenaren van Leicester City een beroep op supporters om vertrouwen in hen te hebben.